

Marcel van Driel
Superhelden.nl

Deel 1

δ

Superhelden.nl

Het was ver na middernacht en de slaapkamer was pikkedonker. Iris lag op haar buik op bed, haar laptop voor zich opengeklapt. Het scherm gaf haar gezicht afwisselend een blauwe en een rode gloed.

Haar vingers dansten over het toetsenbord en overstemden de muziek die zachtjes uit de speakers klonk.

Opeens hoorde ze planken kraken en een deur opengaan.

De gordijnen wapperden door de plotselinge tocht en lieten de maan naar binnen schijnen.

‘Ik weet dat je daar staat,’ zei Iris.

Ze keek niet op, maar speelde door.

‘Weet je ook hoe laat het is, hoe oud je bent, hoe laat je morgenochtend op moet en hoeveel tijd je nog hebt om te slapen?’ vroeg haar moeder.

‘Kwart over een, dertien, halfzeven, vijf uur en een kwartier,’ antwoordde Iris zonder aarzelen.

‘Je bent onmogelijk,’ zei haar moeder en ze stapte de slaapkamer binnen. Ze klikte het licht aan.

‘Wat ben je aan het doen?’

‘Online game, Superhelden.nl. Heeft Justin doorgestuurd.’

‘O? Wanneer?’

‘Paar weken geleden.’

Iris draaide het scherm een kwartslag zodat haar moeder mee kon kijken.

Haar ogen moesten even wennen aan het felle licht.

‘Dat ben ik,’ zei ze en ze wees naar het poppetje op het scherm.
Een overbodige opmerking, want net als zichzelf
had de avatar rood haar dat ver over haar schouders hing.
Alleen de sproeten had ze niet na kunnen maken.
Haar avatar werd beschenen door een lichtgevende bol
die boven haar door de virtuele grot bewoog
en om beurten blauw en rood werd.
‘Griezelig,’ zei haar moeder. ‘Kun je ook nog wat doen,
of alleen rondlopen?’
‘Ja, je hebt steeds puzzels en valstrikken.
Ik kom net uit een doolhof, zie dit level ook voor het eerst,
moet nu uitzoeken wat hier de bedoeling is.’
‘Misschien moet je daarnaartoe?’
Haar moeder wees naar een berghelling
die Iris nog niet gezien had.
Ze stuurde haar poppetje de juiste kant op.
‘Een berg in een grot. Raar,’ zei haar moeder.
‘Ja, je moet er maar opkomen,’ antwoordde Iris afwezig.
Haar moeder aarzelde even en vroeg toen:
‘Milt je broer je vaker?’
Iris haalde haar schouders op. ‘Soms, maar na dit spel
heb ik niks meer gehoord. Hij zei dat hij in Frankrijk zat.’
‘Ja, ik hoorde het.’
Haar moeder en haar broer hadden knallende ruzie gehad
en Justin was woedend vertrokken.
In het begin mailde hij nog wel,
maar nu had Iris al tijden niets meer van hem gehoord.
‘Ga je zo slapen? De vakantie is afgelopen,
morgen moet je weer vroeg op.’
Iris knikte. Haar moeder maakte aanstalten om de slaapkamer
te verlaten, toen ze zei: ‘Over superhelden gesproken,
kun jij jouw superkracht even inzetten?’
Ik loop me rot te zoeken naar mijn autosleutels
en ik heb geen idee waar ik ze heb neergelegd.’
Iris sloot heel even haar ogen
en wandelde in gedachten door het huis,

om te kijken of ze de sleutels ergens had zien liggen.
‘In de badkamer, naast je elektrische tandenborstel.
Vreemde plek, hoor.’
‘Ik snap nog steeds niet hoe je dat doet.
Ik wou dat ik een fotografisch geheugen had.’
‘Er zijn anders dingen die ik graag zou willen vergeten, mam.’
‘Dat begrijp ik. Maar Iris?’
‘Ja, ja, ik ga slapen.’
Ze draaide haar laptop weer terug en ging verder met de game.

Haar avatar bevond zich op een eiland dat de makers Pala hadden genoemd. Eigenlijk zat ze eronder, want alle levels waren ondergronds. Iris wandelde door de gigantische grot naar de bergheuvel in het midden en liep vervolgens het pad op naar boven. Vanaf de top keek ze uit op het doolhof dat zeker de helft van de grot besloeg. Ze zag nu pas dat de gangen samen de letter **S** vormden. Van Superhelden, uiteraard. Tijdens het spelen had ze niet op de vorm gelet, alleen op de weg. Iris volgde met haar vinger de route op het beeldscherm. Dat ging een stuk sneller zo. Maar het was ook minder leuk. Ze keerde haar avatar en bestudeerde de plek waar ze terecht was gekomen. Een weide die de gehele top bestreek, met in het midden een vervallen gebouw. Het was een ruïne van een – in verhouding – klein kasteel. De wanden en muren waren bedekt met een witte substantie, net als de ingang. ‘Gatver,’ mompelde Iris, nauwelijks verstaanbaar. Hoe nu verder? Terug naar het doolhof? Nee, dat was vast niet de oplossing. Misschien dat er aan de andere kant van het gebouw nog een ingang was? Een rondje rond het kasteel leverde niets op. Ze moest dus toch het witte spul voor de ingang verwijderen. Maar hoe?

Iris liep terug naar de rand van de heuvel.
Misschien had ze ergens een pad gemist?
Net toen ze het op wilde geven om toch eindelijk te gaan slapen,
hoorde ze gedreun uit de speakers komen.
Met een plof landde er een dikke zwarte spin naast haar avatar.
Het beest was meer dan twee keer zo groot als zij
en had acht reusachtige poten.
O ja, en het kwam op haar afrennen.
De muziek, die tot nu toe bescheiden op de achtergrond
was gebleven, zwol aan. Iris zette het op een lopen;
ze moest maken dat ze hier wegkwam.

Ripley, Maine, USA

Alex was de enige op de weg. Volgens de kentekenplaat kwam zijn bestelbus uit de Amerikaanse staat Maine, maar achterin had hij nog zeven andere nummerborden liggen die stuk voor stuk iets anders beweerden. Hij reed de bus met vaste hand door de nacht en lette erop dat hij nergens de maximumsnelheid overtrad. In Amerika werd immers veel strenger gecontroleerd dan in Engeland, waar hij oorspronkelijk vandaan kwam. Eigenlijk popelde hij om het gaspedaal tot de bodem in te drukken en door de bochten te scheuren als zijn grote held Michael Schumacher. Hij miste de snelheid, de adrenaline. Maar vanavond hield hij zich gedeisd, hij wilde de missie niet in gevaar brengen. De missie zat naast hem. Ze heette Olina, was dertien jaar en kwam uit Hawaï. Als ze zou slagen, ging ze van level 3 naar level 4 en was ze bijna een Superheld, net als hij. Als ze zou falen... Daar dacht hij liever niet aan. Alex was zestien jaar, de wettelijk toegestane leeftijd waarop je in de Verenigde Staten mag autorijden. Niet dat hij zich vaak stoorde aan wat legaal was of niet. Zo stal hij zijn eerste auto uit een showroom in Londen, op klaarlichte dag, onder de ogen van de eigenaar. Hij was toen elf jaar oud, de auto was een Porsche. Dat waren nog eens tijden.

Inmiddels was hij opgegroeid tot een lange, slanke jongeman met sluijk blond haar, dat half over zijn ogen viel. Ogen waarmee hij normaal gesproken dwars door mensen heen keek, maar die nu gericht waren op de weg voor hem. In Maine werd geen belastinggeld verspild aan lantaarnpalen, zoveel was duidelijk. Het enige licht kwam van zijn koplampen en het schaarse schijnsel van de maan. Alex wierp een blik op het meisje naast hem. Ze zat kaarsrecht in de passagiersstoel en keek strak voor zich uit. Ze had de hele reis nauwelijks meer dan drie woorden gezegd. Het meisje had een donkerbruine, bijna pikzwarte huid, een scherp contrast met haar ogen, die felblauw waren. Net als Alex was ze gekleed in een spijkerbroek met daaroverheen een vest. Maar waar hij had gekozen voor All Stars liep zij op Doc Martens. Ook zwart, uiteraard. Het was fijn om weer even uit uniform te zijn. Alex draaide zijn raampje open en liet de nachtwind binnen. ‘Heb je er last van als ik de radio aanzet?’ vroeg hij. Olina schudde haar hoofd. Alex drukte net zolang knoppen in tot hij hiphop hoorde – in de Verenigde Staten heb je voor elke muzieksmaak een eigen kanaal. Even later vulden beats en raps de bus. ‘Ik geloof niet dat ik ooit eerder een donker meisje met blauwe ogen heb gezien,’ zei Alex. Hij moest zijn stem verheffen om boven de muziek en het geluid van de motor uit te komen. ‘Europese voorouders volgens mijn moeder,’ antwoordde Olina, ‘mét blauwe ogen.’ Haar Engels klonk zangerig, heel anders dan zijn eigen Britse accent. ‘Maar je hebt toch wel eens eerder zwarte mensen gezien?’ voegde ze er half serieus aan toe. Alex schoot in de lach. ‘Ik denk dat ik als blanke in de minderheid was in Soho,’ zei hij.

‘Soho, New York? Je klinkt niet Amerikaans.’
Alex schudde zijn hoofd. ‘Londen. Geboren en getogen.
En jij komt van Hawaï.’ Het was geen vraag.
Hij wist alles van haar. Waar ze woonde, dat ze een zusje had,
wat haar gave was. Hij had haar bestudeerd tijdens haar training
– onopgemerkt uiteraard. Superhelden en kandidaten
hebben zelden contact met elkaar.
‘Honolulu,’ antwoordde ze, ‘Olina is een Hawaïaanse naam.
Het betekent uitbundig.’
Alex haalde zijn voet even van het gaspedaal.
Uitbundig. Daar was vanavond weinig van te merken.
‘Ik ben de beschermer van de mensheid,’ zei hij.
‘Tenminste, dat is de betekenis van Alex.
Mijn vader heeft mij vernoemd naar Alexander de Grote.’
‘En ben je dat?’ vroeg het meisje.
‘Wat?’
‘De beschermer van de mensheid?’
Zonder zijn ogen van de weg te halen antwoordde hij:
‘Vanavond ben ik de beschermer van Olina.’
De eerste glimlach van de avond verscheen op haar gezicht.
‘I like that.’

Met haar dertien jaar was Olina aan de jonge kant voor
een Superheld. Maar uniek was ze niet.
Het spel werd gespeeld én gewonnen door kinderen van
alle leeftijden, over de hele wereld.
Het was dat Mr. Oz een minimumleeftijd van twaalf jaar
had ingesteld, anders had Pala nog voller gezeten
met kandidaten.
‘Ben je nerveus?’ vroeg hij. Olina schudde haar hoofd.
Tuurlijk wel, dacht Alex. Je bent óp van de zenuwen.
‘Het is een simpele klus, niks om je zorgen over te maken,’
stelde hij haar gerust. ‘Wij zorgen ervoor dat ze naar buiten komt.
Jij hoeft alleen maar met haar te praten. Dat is toch jouw gave?
Mensen overtuigen?’
Ze knikte: ‘Mmm, als ik iets zeg, gelooft iedereen mij.’

Ik kan de zon overtuigen langzamer te gaan, als ik dat wil.’
Dan ben ik waarschijnlijk immuun, dacht Alex,
want ik geloof er niets van.
Op de radio begon D–Luzion te rappen over superhelden.
‘Dat zijn wij,’ zei Alex en hij knikte naar de radio.
‘We kunnen misschien niet vliegen
of een auto optillen met onze blote handen,
maar wij zijn de nieuwe superhelden.
Stuk voor stuk zijn we ergens de beste in.’
‘Oké.’ Olina knikte. Ze aarzelde even en vroeg toen:
‘Vind je deze... muziek... echt goed?’
‘Sure, wil je dat ik het afzet?’
‘Graag... hiphop is zo agressief.
Ik raak er een beetje gestrest van.’
‘Tuurlijk, geen probleem,’ zei Alex. In zijn gedachten
was hij minder mild: als ze hier al gestrest van raakte,
hoe moest ze dan de rest van de avond doorkomen?
Om het nog maar niet te hebben over de echt gevaarlijke missies.
Hij snoerde D–Luzion de mond.
De stilte werd meteen opgevuld met
het tsjirpende geluid van krekels.
‘Thanks,’ verzuchtte Olina, en hij zag hoe ze iets ontspande.
Alex knikte en nam een scherpe bocht.
Ze passeerden een bord waarop stond: riple, population: 452.
Hij minderde vaart en reed op zijn gemak het dorpje in.
‘Maar 452 inwoners?’ vroeg Olina verbaasd.
‘Het is een van de kleinste dorpen in Amerika,’ zei Alex.
‘Maar zelfs hier hebben ze internet en spelen ze Superhelden.’
Superhelden. Het spel waar het allemaal mee begonnen was.
De reden waarom hij midden in de nacht rondreed met
een dertienjarige kandidaat,
om weer een nieuwe speler op te pikken.
‘Weet je zeker dat je dit wilt?’ vroeg Alex,
meer bezorgd om de missie dan om haar.
‘Ik heb niet veel keus, hè?’ antwoordde Olina
en ze raakte onbewust de chip in haar hals aan.

‘Nee, niet echt,’ gaf Alex toe.
Hij reed ruim onder de maximaal toegestane snelheid
Main Street binnen. Veiligheid voor alles,
ook al was er geen sheriff te zien.
Hij wilde niet dat ze aangehouden werden
of – nog erger – dat de bus werd opengemaakt.
Ripley was een typisch Amerikaans plaatsje.
Een paar simpele huizen stonden aan weerszijden van
de slecht onderhouden weg.
De meeste bewoners waren zo te zien al naar bed,
al brandde er achter sommige ramen nog licht.
Alex parkeerde de auto op een plekje tegenover Bill’s Diner
(*Today’s Special: Fried Chicken*)
en ramde met zijn vuist op het tussenschot achter hem.
‘We zijn er!’ gilte hij.
Olina rammelde aan haar deur.
‘Kinderslot, sorry,’ zei Alex en hij grijnsde schaapachtig.
‘Orders van Mr. Oz.’
‘Ik ga er echt niet vandoor, hoor,’ zei Olina enigszins verongelijkt.
Alex haalde zijn schouders op, stapte zelf uit
en liep om de bus heen om haar portier open te maken.
Op de zijkant van de bus
werd reclame gemaakt voor verse bloemen.
‘Kom, ik weet niet hoeveel tijd we nog hebben,’
zei hij en hij liep door naar achteren. Hij opende de achterdeur en
sprong de laadruimte in. Hij stak zijn hand uit naar Olina
en hielp haar galant naar binnen.
‘Doe alsjeblieft die klote deuren dicht,
wil je soms dat de hele buurt ons ziet?’
klonk een schorre stem uit het binnenste van de bus.
Een meisje met lang haar in een oversized bandshirt
kwam overeind uit haar fauteuil. Ze duwde Alex moeiteloos opzij
en trok de deur met een knal dicht.
‘En dit charmante wezen,’ zei Alex,
die in het geheel niet van zijn stuk leek gebracht, ‘is Marthe.
Maar iedereen noemt haar Fiber.’

‘We noemen hem allemaal Eikel, maar alleen als hij er niet bij is,’ zei Fiber. ‘Als hij er wel bij is, noemen we hem Meneer Eikel.’

Ze ging weer in haar stoel zitten.

Olina staaarde naar de enorme hoeveelheid apparatuur in de bestelbus. Geen plek leek onbenut: de wanden waren behangen met beeldschermen en tegen de achterkant stond een heel bataljon aan computers te zoemen.

‘Het systeem draait op een aparte energiecel,’ legde Fiber uit, ‘het is volledig onafhankelijk van de accu van de bus. De antenne zit verborgen in de wand en staat in direct contact met onze eigen satelliet.’

‘Fiber is onze hacker, én het eerste meisje dat Superhelden uitspeelde.’

‘Ik speelde het niet uit, ik kraakte het, ik own het spel...’

‘Yeah, dat is waar. Fiber komt uit een gehucht in Polen waar niemand ooit van gehoord heeft.

Ze had er waarschijnlijk de enige computer van de hele buurt.’

Het meisje draaide zich half om in haar luxe stoel en antwoordde sarcastisch:

‘Ik bouwde computers voor het hele dorp toen jij nog niet wist aan welke kant van de weg je moest rijden, makker. O, wacht, dat weet je nog steeds niet.’

Olina bespeurde geen greintje Pools accent bij het meisje, wel een gebrek aan smaak. Haar ogen waren pikzwart opgemaakt.

Op haar T-shirt stond in grote letters BEHEMOTH geschreven.

Door haar wenkbrauw, onderlip en oren zaten piercings, de ene nog groter dan de andere.

‘In Polen schijnen alle hackers eruit te zien als goths,’ verklaarde Alex. ‘Ze lopen daar een paar jaar achter op de Verenigde Staten, waar alle nerds dik zijn en een bril dragen.

Au!’ De schop die hij tegen zijn enkels kreeg was bepaald niet zachtzinnig.

Het was Olina niet duidelijk of de twee zaten te dollen of dat ze echt een hekel aan elkaar hadden.

‘Kom, dan laten we je onze nieuwste kandidaat zien.’

Alex wees Olina op het grootste beeldscherm,